

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemana za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemana za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne peti-vrste 6 kr., če so oznanila enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se vedno zankirajo. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravništvo, na katero naj se blagovoljivo pošiljati naročila, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

London 15. februarja. V zgorenjej zbornici je rekel Derby, da samo Rusija nij zadovoljna, da bi se konferenca na Dunaji sešla; a ta težava konference ne bode zadržala. Britanska flota je v Dardanele vplavala in stoji vsidrana dve milji pod Carigradom. Gorčakov je naznanil, da Rusija pošlje vojsko v Carigrad, pa da je to le miren akt v interesu humanitete. — Kakor „Daily News“ poročajo, je nota Derbyjeva do Rusije, zaradi obsedenja Carigrada, zmerno pisana in izjavlja le bojazen, da bode v Carigradu velika razburjenost, če Rusi vmarsširajo.

London 14. febr. Britanski konzul v Čanaku telegrafuje, da je 13. t. m. šest britanskih ladij šlo skozi Dardanele. Paša v Čanaku je protestiral, ali floti nij branil vplavanja.

V angleške spodnjeje zbornici je rekel Northcote na vprašanje Hartingtonovo, da je porta branila se dovoliti uvoz v Dardanele; a angleška vlada je ukazala svojim ladijam, naj ipak gredo naprej. Poveljnik v Dardanelih je protestiral; ali on (Northcote) misli, da ne bode materialnega upiranja, in on sodi, da je flota zdaj že v sosedstvu Carigrada.

Britanska vlada je protestirala zoper to, da Rusija misli, ka je opravičena Carigrad zasesti zato, ker se angleška flota premika tja za varstvo britanskih položnikov.

London 13. febr. Vlada je sklicala vse pomorske oficirje, ki so bili na odpustu.

Atene 13. febr. Grška vlada je vele-vlastim oficijalno naznanila o klanjih in umorih v Tesaliji in energično protestirala proti nevarnosti, v katerej so Grki v Tesaliji, kjer je intervencije grške vojske treba. — 700 vstašev pod Basdekim se je v Martinici pri Volu zaisancalo, 4500 Turkov, mej temi 2000 Egipčanov, se pripravlja prijeti jih.

Vojska.

Denes je položje že jasnejše nego je bilo včeraj in situacija zopet mnogo mirnejša. Zdaj vemo že, da Angleži niso s silo prodri skozi Dardanele, ker so jim Turki le moralno a ne tudi materialno branili prehod. S tem nij še kaka napoved vojske, kakor se je bilo včeraj bati. Angleške ladije so ostale lepo dve milji od Carigrada proč, Rusi pa so najbrž že v mestu samem. Britanski lev si nij upal skočiti. Star je postal in previden. Juha se ne je tako vroča, kakor se kuha.

Kako pa se obravnavajo uveti miru mej Turčijo in Rusijo — o tem živ krst v Evropi nič ne zve, ker ruski diplomati znajo molčati, Turki pa govoriti ne smejo in tudi ne morejo, ker carigradski telegraf imajo Rusi v rokah. Pa ravno to, da nič ne zvedó, posebno jezi Angličane, Magjare in razne turkoljubne ter slovanožerne nemčurje. Rusi so brezobzirni in prav imajo da so — tem ljudem nasproti.

Nevarnost rusko-avstrijske vojne.

Prenaglo bi govoril, kdor bi trdil, da smo mi Avstrijci popolnem iz nevarnosti vpleteni biti v vojsko. Magjari nas močno vlečejo notri. Zadnje dni magjarski listi slikajo položje kot silno črno. „Prišli smo do pike, kjer se mora Rusiji reči stoj!“ vpije Ellenör. „Ru-

sija se mora povrniti k programu, od katerega je izšla; še je upati, da se ne vrže v zamotaje, ki bodo z nevtralnostjo drugih držav poklicali Avstro-Ogersko v zvezi z Anglijo na bojišče.“

Tako vpijejo Magjari in njih prijatelji nemškutarji bi jim radi pomagali, samo da se boje krvi in boja. Sicer smo že od početka ruske vojske vajeni magjarskega krika in vemo, da, kadar se iz Pešte kaj sveti, le slama gori, vendar znamenja kažejo, da so tudi Rusi že na take krike opozorjeni in pripravljeni.

Tako na priliko ponavlja je poročila zanesljiva „Pol. Corr.“ iz Bukarešta, da neprenehoma dohaja še ruska vojska v Rumunijo, kjer imajo že 150.000 mož koncentriranih blizu avstrijske meje. Čemu zdaj, ko je Turčija vržena? Proti komu?

V „Schlesische Ztg.“ se dalje piše iz Peterburga: Ker se je formiralo novih 44 rezervnih bataljonov 50.000 mož močnih, štejejo ruski listi vire, ki jih Rusija še ima za svojo armado. Razen teh 44 in prej 55 že formiranih, more Rusija vsak trenotek še 68 novih bataljonov postaviti in z vsem oskrbeti, kar je za moderno vojno treba. K temu pride še lani znovačeni kontingent, ki se lahko takoj skliče in pred kratkim je bilo 200.000 novakov sklicanih. To je skupaj vojna moč skoro 500.000 mož, s katerimi se v najbržem času more ruska vojska pomnožiti. Če se pomisli, da je po vrženji Turčije večina zmagovalne ruske vojske prosta na vse kraje, tako ima Rusija 700.000 mož pripravljenih.

Ta premislek bode menda tudi Magjarom nekoliko vilagoško jezo ohladil.

Sicer pa zaupajmo v modrost naših dvornih krogov, ki so vsa taka vojna ščuvanja proti

Listek.

O ruskem narodnem pesništvu.

(Spisal Iv. Hribar.)

Slovanski narodi imajo sploh lepe narodne pesni, polne originalnih mislij in globokih čutil, toda razun srbskih poznane so zunanjemu svetu le maloruske dume, in še te poslednje večidel le po imenu. Temu se nikakor nij čuditi, kako se bode namreč Nemec — in po Nemcih se ostala Evropa večidel skuša informirati o Slovanih — zanimal za Slovanstvo, v katerem vidi svojega tekmeča in proti kateremu ima nekako instinktivno mržnjo že iz prazgodovinskih časov; kako se bode, pravim, Nemec zanimal zanj, ako Slovani sami mej soboj tako malo store, da bi se spoznali natančneje ter se na tak način vsaj duševno si bolje približali.

In vendar koliko bi se mogli slovanski

rodovi vzajemno učiti, koliko lepega spoznavati, koliko koristnega posnemati.

V veliko zadovoljščino mi bode, ako bom z naslednjim vsaj nekoliko vzbudil zanimanje čitateljev „Slovenskega Naroda“ za narodno poezijo največjega slovanskih plemen — naroda ruskega.

Ruske narodne pesni ločijo ruski pisatelji sami v Velikoruske, Beloruske, Rudečeriske in Maloruske. Po vsebini pesnij samih utegne biti ta razdelitev utemeljena, nikakor pa nij po bitstvu; temveč se razločujeta v tem obziru le dva narodna samostalna toka, namreč Veliko- in Maloruski; mej tem, ko se Beloruske narodne pesni približavajo več ali manje Velikoruskemu, Rudečeriske pa Maloruskemu narodnemu toku.

Toda predno spregovorim o pesnih obeh velikih polovic ruskega naroda, ne morem molče na strani pustiti skoro najstarejšega spominka ruske literature, pesni namreč „Slovo

o polku Igorjevem“. Ne more se sicer reči, da bi ta poezija bila najstarejša narodna pesen, vsakakor pa se zamore trditi, da je najznamenitejša ter da spada mej najpoetičnejše; kajti malo se nahaja v maloruskej narodnej poeziji tako krasnih prisodob, tako krepkih besedij in take silovitosti v dikciji; da ne govorim o velikoruskej narodnej poeziji, v kateri tej pesni nij primera. V resnici občudovanja vreden je neznani pevec „Slova“, ki je, izbravši si tako nehvaležen predmet, kakoršen je pobitje ruskega kneza Igorja, popolno uničenje cele ruske armade in vjetje bojarjev samih, vedel mu dati tako čudovito krasno poetično obleko. — „Slovo o polku Igorjevem“ našel je leta 1795 grof Musin Puškin v nekem starem zborniku, more se torej reči, da je — kakor že prej omenjeno — najstarejša pisana narodna pesen v ruskem jeziku. Mnogo časa so bila mej ruskimi pisatelji o tem znamenitem proizvodu narodove muze različna

Rusiji, velikej osvoboditeljici kristijanov, dozdaj srečno odbijali in varovali našo monarhijo pred pustolovstvom in osodno nesrečo, ki bi iz vojne nastala.

Tudi časniki, o katerih pravijo, da so našej vladi v službi, pišejo proti vojski in proti Magjarom. Stara „Presse“ od 14. t. m. na pr. naglašja, da mi nemamo tistih interesov v orijentu kakor Angleži, za naše se pa Angleži ne brigajo čisto nič. Ravno tako pa jemlje ta list Magjare ostro v izpoved, vprašaje jih, ali so res tako prepričani, da bi tudi zmagali Rusa? In, ko bi ga zmagali, ali bi potem Magjari Turčina nazaj postavili in mu za čuvaja bili pred kristijani? Svetovna zgodovina se ne dá na glavo postavljati.

Celo največja Turkinja in sovražnica Rusov, „Neue Freie Presse“, zavrača Magjare in njih vojno vpitje, rekoč, da bi bilo lehkomišljeno za nas in nevarno iti v borbo. „Im Vertrauen auf die englische Thatkraft eine Action zu wagen, wäre der höchste Leichtsinne, die gefährvollste Unvorsichtigkeit.“

Češka opozicija.

Čehi, ki bi imeli biti vodje vseh Slovanov v Avstriji, kjer je pač v sedanjih kritičnih časih silno treba, da bi se vedno naglaševalo in ponavljalo, da smo tudi Slovani v državi, da imamo tudi mi svoje „interese“ — Čehi so dalje doma pasivni in ravno te dni zopet po „Pokroku“ izjavljajo, da ostanejo kakor so. Rečeni list pravi: Program naše narodne stranke ostane neizpremenjen tist, kakor je bil od vsega početka in ostane tudi neizpremenjen, dokler se oni pogoji ne izpolnijo, po katerih bi edino mogli svojo taktiko izpremeniti. In ravno zato, ker je naš program neizpremenjen ostal, ne more tist, ki ima le najvišje koristi svojega naroda pred očmi, nobenega drugega pota zbrati v današnjih razmerah, kakor tacega, po katerem smo dozdaj hodili.

Če uže to poslednje priznamo, velja pač le za tako dolgo, dokler ustavoverna stranka nagodbe z Magjari ne skrpa. Zdaj je pač res uže kasno pomagat hoditi na tak posel. Celo nobeno drugo ministerstvo se zanj nij našlo. Ali kaj potem, kadar bode to delo pri kraju? Potem pač večina družih Slovanov želi, tako se nam zdi, da bi Čehi stopili iz svoje desetletne javne politične nedelavnosti pa se na čelo postavili avstrijskim Slovanom. Z zjedinenimi močmi bi Slovanje v Avstriji več

dosegli, nego da en del doma sedi. Le pomislimo samo veliko pridobitev, katero so nam Slovanom na Angleškem storili liberalci pod Gladstonom, ki niso v svoji manjšini pasivni bili, temuč so govorili. Brez teh poštenih Angležev bi bila večina kramarske Anglije morda uže davno v boji proti osvobojenju Slovanov. Govoriti, kričati je treba ob pravem času, ne pa fatalistično molčati in čakati.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 15. februarja.

V **državnem zboru** so izrekli 13. febr., da dr. Sladkovski izgubi zaradi nedohajanja v zbor svoj mandat. Pri nadaljevanji generalne debate o colnem tarifu sta govorila Neuwirth (za) in Zallinger (zoper).

V **ogerskem zboru** sta Helfy in Ernst Simonyi zopet interpelirala — Bog vedi h kolikemu kratu uže — zaradi orijentalne politike: ali vlada ne misli, da mirovni uveti ruski škodujejo interesom monarhije in kaj bode storila, da te nevarnosti odvrne.

Vnanje države.

Glede **Rumunije** je uže gotovo, da se bode udala v rusko terjatev in odstopila oni del Besarabije, kateri jej je morala Rusija v krimske vojski odstopiti. Car smatra to kot pijeteto do pokojnega carja Nikolaja. Potem je vse ustavljanje zastoj. Sicer pa dobodo Rumuni večjo Dobručo za odškodovanje in neodvisnost.

Mej **Angličani** se agitira za to, da bi Derby odstopil in da bi odločnejši Rusovrag poleg Beaconsfielda stopil na krmilo vnane politike. Razburjenost je velika.

Nemška oficijalna „Prov. Corr.“ končuje članek o papeževem volitvi: „To je gotovo, da, kakor koli se konča nova volitev, cerkvene postave, katere je sprejela zadnja leta Prusija in Nemčija, varujejo v vseh slučajih državne interese.“

Iz Berlina se javlja, da je **Bismark** prišel tjakaj. Možno je, da bode skoraj izpregovoril kaj o obneji situaciji.

Iz **Rima** se poroča: Dozdaj je petdeset kardinalov tukaj. „Liberta“ poroča, da so se mej njimi naredile tri stranke: in sicer stranka nespravipljivih, spravipljivih in stranka tacihi, ki hote ohraniti „status quo“. Prvej na čelu je kardinal Manning in ima 12 glasov, druga ima kardinala Morettija za kandidata, škofa v Raveni; tretja bi rada kardinala Canossa, škofa v Veroni, kandidirala. — Sodi se zdaj, da bode konklave dolgo trajal. — Prostor za konklave bode 400 sob obsegali.

Dunajske „Pr.“ se 13. telegrafuje: Denes zvečer je bil pogreb papeževe rakve v peterske cerkvi. Mrlič je bil v kapelo Gregorja XIV. prenesen; tam so pol ure trajale ceremonije. Razen kardinalov in škofov

in poslanikov pri papeževem dvoru je bilo samo še katic 1000 posebno povabljenih oseb navzočih.

Dopisi.

Iz loške okolice 14. febr. [Izv. dop.] Marljiv čitatelj „Slovenskega Naroda“ bode mislil, da so narodni Ložani po vsem zamrli, posebno ko se sedaj, v predpustu, niti od naše čitalnice nič ne pozveda. A temu nij tako! Gibljemo se v marsičem, dogodljajev je zmirom zabeleževati, a peresa, prav za prav volje manjka za poročevanje našim časopisom. Kakor se je slovesno padec Plevne v loške dolini praznoval, tako tudi primerno povečujemo predpustni čas v čitalnici v Staremtrgu, katera je centrum vsega življa loške doline. Namerjane štiri plesne veselice s primernim programom se bodo skoraj izvršile, zadnja bode pustno nedeljo z maskerado. Da-li se bode „korso“ vršil, nij še pozitivno določeno, kajti v tem so odločilni nekateri krogi.

Da preidem od veselice na samoumor je gotovo čudno za naše razmere, kajti, da se kakov samoumor pri nas učini, je nezaslišano. Minoli teden se je namreč v bližnji vasi na Vrhu usmrtil (ustrelil) neoženjen človek. Zdravniško preiskovanje je pokazalo, da je bil samomorilec nekoliko blazen, in to je mogoče, ker obupni niismo še, kakor na Dunaji, akoprām nas tlačijo raznotere stiske.

Končno še javljam, da se bode naša trirazredna šola v štirirazredno sē začetkom prihodnjega šolskega leta razširila, kar je od višjih uradov zagotovljeno, kakor se čuie. To ugaia interesom vsega občinstva, kajti tu je velika množina dece, katera potrebuje več nego samo šteti in nekoliko pisati. Le na to opozorujem ude krajnega šolskega sveta, da se razumno vedejo pri volitvi in volijo sposobnega, znanstveno izobraženega narodnega moža za nadučitelja, ker le s tem bomo našej mladini boljšo bodočnost napravili, da jej damo dobre učitelje.

Iz slovenskega štajerja 12. februarja. [Izviren dopis.] (O kmetijskem napredovalnem poduku na Štajerskem.) Iz poročila štajerske kmetijske družbe o njenem delovanji l. 1877 posnemljem o tem predmetu sledeče: Za nagrade učiteljem, ki se protovoljno s tem podukom bavijo, bilo je 475 glđ. odločenih, podelile so se nagrade 18 učiteljem, mej temi na slo-

mnenja, kar se tiče njegovega nastanka in pesniškega sloga. Nekateri so menili, da je „Slovo“ pisano v verzih enacih svetopisemskim in so avtorstvo prisojevali preučenemu pismoku Timofeju, o katerem je govorjenje v Ipatjevskem letopisu leta 1211; drugi so trdili, da mu je metrum klasični heksameter in so se približevali misli, da je bila poezija sestavljena od pevca Bojana, katerega se koj na začetku spominja; toda vsa ta negotova domnjevanja spodbil je Malorus Maksimovič, dokazavši na podlagi metra, ki prevlada v dumah, da „Slovo“ nij pisano niti v svetopisemskih verzih, niti v heksametrih, ampak v navadnih nevezanih, pa za petje sposobnih stibih ali „valovih“ maloruske dume. Kakor pa bomo pozneje videli, imajo maloruske dume največkrat za predmet nesrečne dogodke, torej se da skoro z gotovostjo trditi, da se je pesen o nesrečni vojski zoper Polovce za časa Igorja res pela, pozneje v na-

rodu ohranila in naposled po kacem popu ali menihu napisala, da se obvaruje pozabljivosti.

Prestopajoč sedaj k strogo narodnim pesnim Velikoruskim, moram najprej opozoriti, da jih je skoro večina historičnega obsega, katerih nekatere se drže strogo zgodovinskih dogodkov, druge pa jih prepletajo s pravljicami. — Tudi mi Slovenci imamo v narodnih pesnih marsikatero zgodovinske reminiscence iz časa turških vojsk, toda te so nam ohranjene bile ne toliko zaradi dogodkov samih, kakor zaradi grozovitosti, ki so jih divje turške čete povsodi počenjale. Drugače je to pri Velikorusih. Pri njih nij izumrla narodna samozavest in v družbi z njo se nahajajoči narodni ponos, kakor pri nas, ampak pri vsakej priliki se je živeje vzbudila in krepkeje vzplamtela. Zato nahajamo vse slavne faze ruske zgodovine iz Velikonovgorodske, Moskovske in Kijevske dobe opevane mej narodom; zato nahajamo spomine na nesrečno

podjarmljenje zlatej ordi, toda te poslednje vedno le v zvezi s kakovim ruskim slavnim činom, ali pa z mogočno silovitostjo kacega ruskega bogatirja.

Kako leno se spominia Velikorus v narodnih pesnih dogodka 1812. leta ali smrti velikega caria Aleksandra; kako krasno pozdravlja udeležnik Diebičeve armade svojega starega očeta — Dunaj, po čegar jarih valovih je tako dolgo hrepenel in čegar ramena ga imajo prenesti s koniem njegovim v turško deželo, da jo opustoši in prežene neverne Turke! In v kako živem spominu je ruskemu narodu še slavna zmaga Petra Velikega pri Poltavi nad švedskim kraljem, dokazuje nam po svojem slogu in obsegu prekrasna pesen „tolkovanije sna“:

„Čto kruta gora to kamenna Moskva,
Bjel gorinč kameni, to naš Kremli gorod,
A raktov kust, mo kremlevskój dvorec,
Sizój orel, to naš batjuška pravoslavnyj car,

venskem Štajerju gg.: J. Barletu v Slovenjgradcu, J. Vidicu v Št. Pavlu pri Preboldu, N. Greglju v Nazaretu pri Mozirji, Lopanju in Kreganju v Celji, Rakuši v Mariburgu ter Cizelju na Vranskem. Za učna sredstva na takih tečajih se je dalo 300 gld. in so bile z njimi obdarjene šole: v Št. Andreju pri Ptuj, v Celji (okolici), v Št. Jurji pri Celji, v Negovi, v Št. Petru pod gorami ter v Brežicah. Štajerska kmetijska družba vidi v teh tečajih eno iz mej najboljših sredstev k pospeševanju umnega kmetovalstva. Naj jo posnemajo tudi drugod.

Domače stvari.

— (Ljubljansko društvo gospij) za ranjene in bolne vojake je vsled poziva v pomoč ranjencem v vojski mej Rusijo in Turčijo nabranih milih darov v skupnem znesku 206 goldinarjev odposlalo avstrijskemu patrijotičnemu društvu na Dunaj. Taisto je z dopisom od dne 12. februarja št. 158 potrdil prejem v imenu ranjencev obeh vojskujočih se strank izreklo najtoplejšo zahvalo za velikodušni dar, ter zagotovilo, da je darove natančno po volji darilcev razdelilo.

— (Društvo veteranov) v Ljubljani ima ob 10. v nedeljo 17. t. m. slovesno mašo pri nunah na 25letni spomin srečne rešitve cesarjeve. Zvečer ima to društvo v čitalnici soarejo in loterijo.

— (V ljubljanskej čitalnici) je drevi plesni venček.

— (Pred ljubljanskimi porotniki) je bila 13. t. m. obsojena tista ciganka, ki je meseca septembra lanskega leta kmetu in kmetici Goltež iz Stranj pri Kamniku izvalila 400 gld. denarja in vrednosti, porabivši njiju babjo vero na vraže. Toženka je tajila, ali nij jej pomagalo, obsodili so jo na tri leta.

— (Tatvina.) Piše se nam: N. Kotnik, kateri je pred nekaj meseci prišel iz triletnega zapora, potem pri tukajšnji okrajni sodnji nekaj časa služil za pisarja, bil je predvčeršnjem od sodnije odpuščen, in je iz sile včeraj zjutraj v cerkvi pri sv. Jakobu ukradel dve podobi in nekaj sveč. — Policija je zločinca uže zasačila.

— (O našem knjigotrštvu.) Piše nam naročnik od tu: Dopisnik iz Gorenjskega pritožuje se v včerajšnjem listu „Slovenskega Naroda“, da je težavno naročati si knjige družih slovanskih narodov, ker naši knjigotržci

navadno nima jo k temu potrebnih zvez. Opozorujemo torej vse tiste, ki žele naročiti si kakoršno koli slovansko knjigo, da jo čisto gotovo dobe po knjigotržcih: Dr. E. Grégr in Ferd. Dattel v Pragi, Theodor Mourek v Pragi in Gavro Grünhut na Reki.

— (Iz Krškega) se nam 14. febr. piše: V Leskovci pri Krškem našli so 4 dni starega otroka v vodnjaku. Otrok je imel s krvjim blatom usta napolnena. Sodnija uže išče brezsrčno mater. — Iz krške jetnišnice je pobegnil v petek po noči skozi dimnik znameniti zavrtni morilec Ajster iz Krške vasi. Žandarmerija ga dozdaj še nij mogla najti, akoravno ima vse postaje avizirane. Zločinec je posestnik in deloma izobražen človek.

— (Živ volk ujet) Pastirji iz hrvatske vasi Grgetiča na kranjskeji meji so 12. t. m. gnali ovce na pašo. Okolo pola dne se prikaže volk, ki ovce precej napade. Pastirji začno vpiti, prepodé volka in ga gonijo proti vasi Hartiji, kjer so vsi prebivalci vzdignili se za volkom in so ga nazadnje obkolili. Volčja dlaka izpozna svoje nevarno položeno in se skrije v gošči. Ali cerniranje volka je bilo vedno ože, krog kmetov vedno bolj tesen, dokler se hrabri Nikolaj Petretič ne odloči volka živega ujeti. Priplazi se h gošči, zgrabi volka za vrat in ga izvleče ven, drugi kmetje pa mu hitro gobec in noge zvežejo. Petretič je dobil pri okrajnem uradu talijo za junaško delo. Nekov cunjar je potem volka kupil za 4 gld. in njega meso po Kranjskem z dobrim dobičkom prodal, ker ljudje imajo volčje meso za zdravilo.

Razne vesti.

* (Napad na ruskega generala Trepova.) Kakor smo uže poročali, strelila je ondan v Peterburgu neka ženska na načelnika ruske policije v Peterburgu, generala Trepova, in ga tako zadela, da je mož v smrtni nevarnosti. Ženska, Vera Sasulič po imenu, je mlada, spada k takozvanim nihilistom in je bila ljubica nekega nihilista Bogoljubova, ki je bil lani v Sibirijo obsojen zaradi upornosti pred kazansko cerkvijo in potem še v ječi od Trepova kaznovan. Deklica je bila sklenila maščevati svojega ljubimca, kupila revolver in z vsem mirom prišla pred generala, ko je razne pritožbe sprejemal. Napad njen je tem bolj mučno sprejet bil v občinstvu, ker je general Trepov znan kot pravičen in dober človek.

* (Preobila sreča.) Od Ogerskega Broda na Moravskem se poroča, da je ta teden neka najsiromašnejša žena porodila čet-

vorčke, deklico in tri fantiče. Prva je kmalu umrla, ostali novorojenčki in mati so zdravi.

* (Torpedi za Angleško.) Iz Reke se piše: Angleški parobrod „Eskort“ je 8. t. m. prišel tu sem, da 57 torpedov iz Wheat-hadove tovarne ukreca ter jih prepelje na otok Malto. Ali, ker nij bilo mogoče vseh zabojev pospraviti na tej ladiji, najeli so za 1400 gld. v zlatu dvojadrnico, katera bi bila imela pomagati pri prevozu. Toda, še predno je prišel odhodu odločeni čas, izplačali so dvojadrnici 2000 frankov odškodnine z opomnjo, da pride po ostali tovor angleška vojna ladija. To ravnanje jasno kaže, da so Angleži, boječi se hitrih izprememb na sredozemnem morji, krenili rajše na varnejši pot.

* (Zoper kurja očesa) je dosti pripomočkov, ali necega posebnega je poskušal nemšk kmet iz Spitala pod Semeringom. Ker ga je na mazincu na nogi kurje oko bolelo, hotel je, da bi mu zdravnik odrezal mazinco. Ker je pa ta rekel, da se dobo do druga zdravila, nij ga hotel amputirati. Zdajci gre kmet domov, nabrusi dleto, vzame balto, nastavi dleto na zadnji člen mazinca in udari z balto po njem — in mazinca je odsekan zletel po izbi.

Dunajska borza 15. februarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)			
Enotni drž. dolg v bankovcih	62 gld.	80	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	66	—	—
Zlata renta	73	80	—
1860 drž. posojilo	111	—	—
Akcije narodne banke	780	—	—
Kreditne akcije	221	50	—
London	118	90	—
Napol.	9	51	—
C. kr. cekini	5	62	—
Srebro	104	—	—
Državne marke	58	60	—

Naznanilo.

Spodaj podpisana uljudno naznanja, da ima veliko prostorno klet (magacin) prazno, katera je za vino, špirit, žito itd. pripravna.

Ako bi katerega veselilo, najeti jo, oglasiti se ima v Spodnji Šiški h. št. 30.

(49)

Ana Gosar.

Komis,

ki je izurjen v vseh poslih prodajalnice mešanega blaga ter uméje oskrbjevati trafilke, bi rad svojo sedanjo službo izpremenil. Ponudbe v ta namen naj se mu izvolijo pošiljati pod naslovom: E. T. S., poste restante, v Višnjo goro. (48—1)

Dobrega semena in gotovih oljnatih barv

je dobiti pri

G. Poppoviću
v Zagrebu.

Cenik se pošilja franco.

(43—2)

A černój voron, to švedskoj Korolj.
Pobjedit naš gosudar zemlju švedskuju
K samogo korolja v polon vozmet."

Veliko krasnejše, — ker je v njih domišljiji bilo odprto bolj široko polje, pa so one pesni, ki — spominjaje se zgodovinskih dogodkov, ali nanašaje se na posamezne zgodovinske dobe — obsegajo pravljice o narodovih bogatirjih. Pravljice ali prav za prav pesni te nastale so na različnih krajih in v različnih dobah; vendar jih ima pa največ svojo domovino v krasnej Ukrajini in svoje torišče na dvoru kijevskega kneza Vladimira.

Bogatirji, katerih slavna dela opevajo te pesni, služili so knjezu in domovini ali s svojo fizično močjo, ali z duševno prekanjenostjo, ali z obojim vkupe. Mej one poslednje spada posebno najslavnejši bogatir ruske narodne poezije, Ilja Muromec, o katerem bom pa pozneje pri maloruskih pesnih več spregovoril.

Silna bogatirja Dobrinja Nikitič in Aleša Popovič služila sta kijevskemu knjezu Vladi-

miriu, odvrčevaje vsakakoršno nevarnost, ki bi bila njemu ali njegovej državi protiti utegnili. Na dvoru ravno tega kneza proslavil se je bogatir Čurila Plenkovič v neravnem boji proti tiču Velikanu Velikanoviču, katerega je premagal z jako dovtipno zvijačo. Oboroživši se namreč, dal se je zaviti v volovsko kožo in položiti na sredo ravnega polja pod goro, na katerej je spal tič Velikan Velikanovič — „gora na gori“ kakor pravi pesen. — Tič se lačen probudi, pogleda okolo, kje bi kaj hrane našel in ugledavši sredi polja zrno, stegne z gore svoj vrat ter ga pozoblje. Aj čuda, čuda velikanskega! Vsi vetrovi in viharji so se razvihrali, vse nevihte, vsi gromovi so se odvezali, bori in jelke se lomijo: — tič Velikan Velikanovič namreč s peruti razmahuje. Vzdigne se k nebu, solnce omrkne; padši na zemljo, trga oblake s soboj.

Končno omaga pol vrste od Kijeva in iz njega izleze Čurila Plenkovič, spleza po perji navzdol in priskače v Kijev, kjer ga z

veliko radostjo pričaknje jasno solnčece knjez Vladimir, ljubeznjivi knjez Vladimir, z ljubeznjivejšo kneginjo Apraksjejevo ter ga, zahvaljevaje se mu za bogatirsko delo, vpraša, kako bi ga za to obdaroval. — Po navadi je največje zadostenje in plačilo ruskim bogatirjem za kakovo storjeno slavno delo, ako se jim jasno solnčece nasmeje, to je, ako so si s svojim činom zadobili pohvalo knjezevo; — toda Čurila Plenkovič jim je izjema. Ne voli si pa, kakor naš Lambergar tri gradi, temveč zahteva od knjeza, naj da nanesti prsti na mrtvo truplo tiča Velikana Velikanoviča, naj na tej gori potem sezida palačo tako, da bodo njena okna ravno nasproti knjezevim; toda stebri pri tej palači nemajo biti niti iz kamena niti iz lesa, ampak iz perja Velikanovih perotnic; pragovi pri palači ne iz ribje kosti, ampak iz Velikanovega kljuna; streha palačina ne iz drobne opeke, ampak iz drobnega perja Velikanovega.

(Dalje prih.)

Tuči.

14. februarja:

Pri Slonu: Čadež iz Ljubljane. — Vodničar iz Gradca. — Pehoč iz Dunaja. Wilder iz Dornberga. Pri Matiči: Thumler iz Dunaja. — Stehr iz Lipskega. — Uhlman iz Dunaja. — Adler iz Trsta. — Doller iz Dunaja.

Kdor želi kaj

Žaganja

kupiti, naj piše pod naslovom: **Žaganje, poste restante v Borovnici (Franzdorf).** Dobiti je lepega žaganja žakej, kateri 100 klg. moke drži, po 15 kr. (36—5)

Dve kočiji, (42—3)

čisto novi, še prav malo rabljeni, na pol pokriti, se prav v ceno prodajeta. — Ponudbe sprejema administracija „Slov. Naroda“.

Ti priznavajoči dopisi so najboljši dokazi o izvrstnih učinkih

Wilhelmovga snežniškega zeliščnega alop.

Blagor. gosp. Franji Wilhelmu, lekarnarju v Neunkirchenu. V Balinčah pri Lugošu, 16. februarja 1877. Izvolite mi pripisati s poštnim povzajem 2 steklenici svojega slavnega Wilhelmovga snežniškega zeliščnega alop. Bilježim se z vsem poštovanjem

Franjo Hesse, podniška tovarna.

V Kalternu, na južnem Tirolskem, 16. februarja 1877. Vaše blagorodje!

Uže pred 6. leti sem še le 24 leten deželni strelec se hudo prehladil pri daljši orožni vaji ter si tako nakopal strašne bolečine v prsih.

Tiščalo me je v prsih, teško sem dihal in včasih bruhal kri z razno nesnago. To se je vsako leto ponavljalo osobito v jeseni ter spomladi in uže so zdravniki obupali nad mojim ozdravljenjem.

Kar mi v jeseni lanskega leta nasvetuje naš gospod sodnijski zdravnik dr. Pupeček, da naj poskusim Vaš slavnoznani Wilhelmov snežniški zeliščni alop; povžil sem ga 10 steklenic in gledi čudo, posle nisem nikdar več bruhal krvi, nisem nobeden dan preležal v postelji, in mogoče sem si tudi zopet kaj zaslužiti. Tudi me nij več tiščalo v prsih in sem lahko sodel.

Nedavno sem moral zopet ves dan prebiti pod milim nebom, in me zatorej zopet tišči v prsih ter teško diham, bojim se dakle, da bi tudi utegnil bruhati kri in rad bi se temu uže v naprej izognil.

Usojam se zbog tega usrdno prositi Vaše blagorodje, ker imam neizmerno veliko zaupanje do Vašega Wilhelmovga snežniškega zeliščnega alop in se od njega najgotovjeje nadejam popolnega zdravlja, da mi izvolite pripisati nekoliko steklenic tega zdravila.

S se poštovanjem

Mih. Riccabona,
c. kr. deželnih strelcev-nadlovce-invalid.

Oni p. n. kupovalci, ki dobiti želé **pravi** moj izvrstni snežniški zeliščni alop, ki ga uže od leta 1855 napravljam, naj vselej jasno zahtevajo

Wilhelmov snežniški zeliščni alop.

Samo tedaj moj izdelek, ako je na steklenici ta moj pečat.

Kdor to zavarovalno marko ponaredi, bode kaznovan po zakonu.

Navod se pridodaja vsakej steklenici.]

Zapečaten originalna steklenica velja 1 gold. 25 kr. ter se more vselej sveža dobiti pri izdelatelju samem

Fr. Wilhelm, lekarnar v Neunkirchenu,
Nižje Avstrijsko.

Povezovanje računamo z 20 kr.

Pravi Wilhelmov snežniški zeliščni alop se dobiva samo pri mojih gospodih jemalcih:

Ljubljana: Peter Lassnik;

Beljak: Ferd. Scholz, lekarnar; Bolcan: F. Waldmüller, lekarnar; Borgo: Jos. Bettanini, lekarnar; Bruneck: J. G. Mahl; Briksen: Leonhard Staub, lekarnar; Celje: Baumbachova lekarna in F. Rauscher; Essek: J. C. v. Dienes, lekarnar; Frohnleiten: Vincenc Blumauer; Friesach: Anton Aichinger, lekarnar; Feldbach: Jos. König, lekarnar; Gradec: Wend. Trnkoczy, lekarnar; Gorica: A. Franzoni, lekarnar; Gospič: Valentin Vouck, lekarnar; Glin: Anton Haulik, lekarnar; Hall (Tirolsko): Leop. v. Aichinger, lekarnar; Inmost: Franc Winkler, lekarnar; Inichen: J. Staps, lekarnar; Ivanc: Ed. Tollovič, lekarnar; Jaska: Aleks. Herzig, lekarnar; Celovec: Karel Klemencič; Karlovec: A. E. Katkič, lekarnar; Koprivnica: Max. Werli, lekarnar; Kranj: Karel Šavnik, lekarnar; Knittelfeld: Wilh. Vischner; Kindberg: J. S. Karincič; Linc: Franc v. Erlach, lekarnar; Maribor: Alojzij Kvandest; Meran: Wilhelm v. Periwert, lekarnar; Mals: Lud. Pöll, lekarnar; Murau: Jan. Steyrer; Novo mesto: Dom. Rizzoli, lekarnar; Ptuj: C. Girod, lekarnar; Postojna: J. A. Kupferschmidt, lekarnar; Peterwardein: R. Deodato di dedici; Radgona: Caesar E. Andrieu, lekarnar; Roveredo: Richard Thales, lekarnar; Slov. Gradec: G. Kordik, lekarnar; Trbiž: Eugen Eberlin, lekarnar; Trst: C. Zanetti, lekarnar; Vukovar: A. Kraicovics, lekarnar; Vinkovce: Friederich Herzig, lekarnar; Varaždin: Dr. A. Halter, lekarnar; Zagreb: Sig. Mittlbach, lekarnar; Zader: N. Androvič, lekarnar.

Gospodje, ki želé prevzeti kako zalogo, naj se izvolijo obrniti do mene.

V Neunkirchenu poleg Dunaja (Nižje Avstrijsko).

(381—2)

Franjo Wilhelm, lekarnar.

Odprijetje knjižarne.

Dobivša dovoljenje visoke c. kr. deželne vlade, se usojam naznanjati, da sem na tukajšnjem trgu odprla

prodajalnico knjig, muzikalij in umetelnih izdelkov

zdrušeno s

posojilno knjižnico.

Zatorej priporočam novo knjižarno najtoplejše. P. T. naročevalcem, ki se bodo pri meni oglašali blagovolili, želim kolikor mogoče točno in naglo vse zaželeno oskrbljevati.

Z odličnim spoštovanjem se beležim

(47) **Albina Schaffer,**
roj. Lercher.

V Ljubljani, meseca februarja 1878.

Mestni trg št. 9 v Strojsevi hiši.

Javna zahvala

gospodu Franji Wilhelmu, lekarnarju v Neunkirchenu, izumitelju Wilhelmovga antiartritidega antirevmatičnega kri čistilnega čaja. Kri čistilen proti trganju in revmatizmu.

Ako stopam tu v javnost, storim zaradi tega, ker si štejem najprej v dolžnost, gospodu Wilhelmu, lekarnarju v Neunkirchenu, svojo najiskrenejšo zahvalo izrekat na uslugah, katere mi je učinil njega kri čistilen čaj v mojej boleštni revmatični bolezni, a potler, da tudi druge, katerih bi se to strašno zlo lotilo, opozorim na ta izvrsten čaj. Nikakor ne morem popisati mučilnih bolečin, katere sem cela tri leta po svojih udih čutila, kadar koli se je vreme izpremenilo, in katerih me nij nobeden lek mogel ozdraviti, niti same žvepljene kopelji v Badnu poleg Dunaja. Cele dolge noči sem se obračala sem ter tja po postelji, a nijsem mogla zatisniti ni očesa, jesti se mi nij zljubilo, zmirom slabše sem izgledala in pojemale so mi uže telesne moči. Ko sem pak 4 tedne pila gori imenovani čaj, nijsem samo bolečin bila popolnem prosta, nego sem še zdaj vsa zdrava, ko uže 6 tednov ne pijem nobednega čaja, vse moje telesno zdravje se je vrlo podravilo. Prepričana sem do cela, da bode vsak, ki trpi slično bolezen ter jame piti ta čaj, tudi izumitelja njegovega, gospoda Franjo Wilhelma, poveljčeval, kakor ga jaz. Odličnim poštovanjem

Grofica Budšin-Streitfeld, soproga podpolkovnika, na Dunaji, v Verinžke glavnej ulici.

(379—2)

Jedino pravi prireja

Franjo Wilhelm, lekarnar v Neunkirchenu.

Zavitek, razdeljen v 8 vzemkov, prirejen po zdravniku zapovedi, z navodom uporabi v raznih jezikih 1 gld., za kolek in povezovanje 10 kr.

Svarilo. Varovati se je nakupa ponarejanj ter naj zatorej vsak zahteva vedno le „Wilhelmov antiartritiden antirevmatičen kri čistilen čaj, ker so priredki, ki slujo samo pod imenom antiartritiden antirevmatičnih kri čistilnih čajev, jedino ponarejeni ter jaz vedno svarim pred nakupovanjem tacih.

Da ugodim p. t. občinstvu, poslal sem in imajo pravi **Wilhelmov antiartritiden antirevmatičen kri čistilen čaj** tudi

Ljubljana: Peter Lassnik;

Beljak: Mat. Fürst; Borgo: Josip Bettanini, lekarnar; Bruck na Muri: Albert Langer, lekarnar; Bolcan: Franjo Waldmüller, lekarnar; Bruneck: J. P. Mahl; Belovar: Rud. Sieboda, lekarnar; Briksen: Leonhard Staub, lekarnar; Celje: Baumbach-ova lekarna in Franjo Rauscher; Cormons: Hermes Codoliti, lekarnar; Celovec: Karl Klemencič; Cortina: A. Cambruzzi; Deutsch-Landsberg: Müller-jevi dediči; Essek: J. C. von Dienes, lekarnar; Josip Pöbetsky, lekarnar; Fürstenfeld: A. Schröckenfuss, lekarnar; Frohnleiten: V. Blumauer; Friesach: O. Ruesheim, lekarnar; A. Aichinger, lekarnar; Feldbach: Josip König, lekarnar; Gorica: A. Franzoni, lekarnar; Gradec: J. Burgleitner, lekarnar; Guttaring: S. Vatterl; Grubisnopolje: Josip Malich; Gospič: Valentin Vouck, lekarnar; Grafendorf: Josip Kaiser; Hermagor: Jos. M. Richter, lekarnar; Hall (Tirolsko): Leop. von Aichinger, lekarnar; Judenburg: F. Senekovitsch; Inichen: J. Staps, lekarnar; Imst: Vilj. Deutsch, lekarnar; Ivanc: Ed. Tollovič, lekarnar; Karlovec: J. Benič, lekarnar; A. E. Katkič, lekarnar; Kindberg: J. Karincič, lekarnar; Kapfenberg: Turner, lekarnar; Knittenfeld: Vilj. Vischner, lekarnar; Kranj: Karl Šavnik, lekarnar; Linc: Franjo pl. Erlach, lekarnar; Leoben: Ivan Peifersky, lekarnar; Maribor: Alois Quandest; Metlika: Alfred Matter, lekarnar; Mürzzuschlag: Ivan Danjer, lekarnar; Murau: Ivan Steyrer; Mitrovica: A. Kerstenevich; Mals: Ludvig Pöll, lekarnar; Novo mesto: Dom. Rizzoli, lekarnar; Neumarkt (Stajersko): Karl Maty, lekarnar; Otočac: Edo Tomay, lekarnar; Postojna: Josip Kupferschmidt, lekarnar; Peterwardein: L. C. Junginger; Pliberg: Ivan Neusser, lekarnar; Požega: Ant. pl. Hegedüs, lekarnar; Prassberg: Ivan Tribuč; Ptuj: C. Girod, apoteker; Rottenmann: Franjo J. Ilting, lekarnar; Roveredo: Richard Thales, lekarnar; Samobor: F. Schwarz, lekarnar; Sebenico: Peter Beros, lekarnar; Slov. Bistrica: Adam pl. Putkowski; Slov. gradec: G. Kordik, lekarnar; Jos. Kaligariš, lekarnar; Strassburg: J. V. Corton; St. Veit: Julian Kippert; Stainz: Valentin Timouschek; Semlin: D. Joannovic-a sin; Spljet: Venatio pl. Frazio, lekarnar; Schlanders: B. Würstl, lekarnar; Trst: Jak. Seravalle, lekarnar; Trient: Ant. Santoni; Trbiž: Eugen Eberlin, lekarnar; Vukovar: A. Kraicovics, lekarnar; Vinkovce: Fried. Herzig, lekarnar; Varaždin: Dr. A. Halter, lekarnar; Zagreb: Sig. Mittlbach, lekarnar; Senj: Josip Accurti, lekarnar; Zader: N. Androvič, lekarnar; Zlatar: Ivan N. Pospisil, lekarnar.